

O MISIJNÍ SLUŽBĚ

2K 2,14 - 3,6

Česko – země ateismu?

Evangelium se, zejména prostřednictvím ap. Pavla, poměrně rychle rozšířilo do různých krajin. V Soluni, kam také přišel, někteří lidé svolali sročení davu a volali: „*Ti, kteří pobouřili celý svět, přišli i k nám...*“ (Sk 17,6). A na Pavlově cestě z Jeruzaléma do Cesareje, tak tam na něj Židé podali žalobu: „*Shledali jsme, že tento člověk jako morová nákaza po celém světě vyvolává nepokoje...*“ (Sk 24,5). I přes řadu překážek tehdejší doby se podařilo nést evangelium takovým způsobem, že odpůrci sami potvrdovali – šíří se to jako mor. Nelze to zastavit. To vše jen několik desetiletí po Kristově smrti a vzkříšení.

Jak je na tom s evangeliem naše česká země dnes? Výsledky sčítání lidu roku 2001 ukázaly, že k některému z náboženství se hlásí zhruba o 1200000 lidí méně, než v r. 1991. Podle statistik OSN je naše země druhou nejsekulárnější zemí na světě. O těchto číslech by se dalo jistě diskutovat; nakonec, statistika je jen „přesný součet nepřesných čísel“. Nelze se však zbavit dojmu, že zájem českého a moravského člověka o Pána Ježíše není v současnosti skutečně valný. Máte s tím jistě i své osobní zkušenosti.

Tuhá půda pro misii?

Proč to? Jako křesťané máme tendenci svalovat vinu na dlouhodobý vliv tvrdé **propagandy ateismu a materialismu**, případně na novodobý **konzumismus**. Ovšem různé ideologie, tvrdě vlévané lidem do hlav a také konzumní styl života – to vše v historii bývalo, a přece církev v těchto podmínkách nejen přežívala, ale dokonce rostla a měla vliv. Společnost, do které se církev zrodila byla také velice prolezá všelijakými oficiálními i neoficiálními „-ismy“ – filosofiemi a náboženstvími. A ani konzumní styl života nebyl tehdejšímu světu neznámý – Pavel např. píše o dekadentní římské společnosti, ve které se lidé oddávali sexuálníím výstřednostem, lakomství a závisti (Ř 1,26n).

Snad na každé době bychom našli nejrůznější důvody jak vysvětlit nezáměr lidí o evangelium, a jak omluvit chabý vliv církve na okolní společnost. Jistě že tyto důvody hrají svou roli, nejsou zanedbatelné. Někde a někdy jsou skutečně lidé tak nějak otevřenější duchovním věcem a jinde a jindy zase uzavřenější – a tato uzavřenost může být značné míry dána třeba těžkotonážní a dlouhodobou výchovou proti křesťanství a náboženství nebo tvrdým nástupem lákavé komerce a konzumního způsobu myšlení.

Ovšem jako křesťané bychom se neměli zaobírat jen těmito nepříznivými vlivy. Neměli bychom jen lkát nad tvrdostí srdce (českého – nebo jiného). Neměli bychom lkát nad tvrdou půdou pro misii. A už vůbec bychom neměli propadnout tiché rezignaci s odůvodněním, že svědčit dnešnímu člověku o PJK beztak nemá cenu – vždyť to dnes málokoho zajímá. Kdyby apoštolové a ostatní učedníci dob nz jen zaplakali nad zkažeností tehdejší společnosti nebo nad tím, že tato společnost je už tradičně, po dlouhá léta zabředlá v poutech pověr a modlářství, a nic by nedělali, pak by křesťanství asi zaniklo dříve, než by se stačilo pořádně rozvinout. Namísto toho ale první křesťané evangeliem prokvasili, s trochou nadsázky, „celý svět“, velkou část římského impéria – navzdory pronásledování, navzdory lidským předsudkům, navzdory konkurenci jiných náboženství. Samozřejmě, že ne všichni lidé, kteří se s křesťanstvím tehdy setkali ho přijali. V impériu stále velká převaha nekřesťanů. Apoštolé zdaleka neobrátili celá města na víru, a už vůbec ne celou zemi. Nakonec, kdybychom chtěli hodnotit službu samého PJK podle toho, kolik lidí v něj uvěřilo během jeho působení, asi by to také nebylo nijak závratní číslo.

Ale přesto církev byla aktivní, dostávala se do čím dál většího povědomí lidu i státního systému. Zkrátka, církev byla kvasem, kterého třeba zatím nebylo nějaké super množství, ale prokvašela místa a společnost tam, kde byla.

Misie – šířit Kristovu vůni

Církev je poslána do světa přinášet tam to, co sama přijala a co ve světě samo od sebe není. Je zvěst o Boží lásce a zájmu o člověka, o Božím odpuštění.

Pavel, který se této službě církve aktivně účastnil ve své době asi nejviditelněji, píše: „*Jedněm jsme smrtonosnou vůni vedoucí k zahynutí, druhým vůni životodárnou, vedoucí k životu*“ (2,16). Úkol církve je tedy nadmíru závažný. Jedná se o otázku života a smrti. Bůh stojí na straně života. Pán Ježíš řekl: „*Já jsem přišel, aby život měli*“, a pak dokonce: „*Já jsem ... život*“. Bible nám říká, že Bůh je původcem, zdrojem všeho dobrého (viz Jk 1,17). A zvěst evangelia předkládá říká, že Bůh nabízí dobro, lásku, odpuštění, přijetí, milost, naději... Pojď a zdarma naber a okus, že Bůh je dobrý, že tě má rád, že mu na tobě záleží, že po tobě touží, čeká na tebe, vyhlíží tě... Slovo „evangelium“ znamená „dobrá zpráva“. Je to dobrá zpráva z nebe: Bůh miluje tento svět, i každého člověka v něm, a poslal svého Syna, aby každý, kdo v něj uvěří, nezahynul, ale měl život věčný.

Bůh stojí na straně života. Přeje a dává život. Nikoho však nenutí. Bůh není násilník. Člověče, můžeš přijmout, nebo odmítnout. Přijmout Původce dobra, nebo se od něj navěky odříznout. A misijní služba církve chtě nechtě v sobě nese také tuto podvojnost: jedněm jsme vůni k životu a druhým ke smrti. K životu těm, kdo se zvěsti o záchraně a odpuštění v Kristu vírou ujmou a ke smrti těm, kteří se touto zvěstí o Boží milosti pohrdnou.

Misie je tedy otázkou životně, existenciálně důležitou. A pro církev tu není možnost volby.

Kdo je způsobilý? Bůh a jeho evangelium v nás.

Ovšem při nastínění tohoto nadmíru závažného a také nelehkého úkolu vyvstane otázka: 'Kdo je k tomu způsobilý? Vždyť srdce člověka je skutečně od přirozenosti tvrdé a nepřátelské vůči Bohu. Jak může hlouček učedníků, nepočtená církev svědčit o Bohu v tomto světě, kde jsou pro lidi mnohem lákavější alternativy.' Jak může církev konkurovat přepestrosti konzumu? Jak může kostel konkurovat hypermarktu nebo kinu? Jak může nějaké kázání konkurovat fantastickým počítačovým hrám? Sám Pavel, apoštol národů, se ptá: „*Ale kdo je k takovému poslání způsobilý?*“ (2,16). Ve čteném oddílu z listu ke Korintským nabízí odpověď. Věří tomu, že 1) Bůh působí skrze nás a věří tomu, že 2) evangelium má vnitřní moc měnit lidské životy.

Bůh skrze nás

Pavlov pohled je zacílen k živému Bohu, který dosud působí: „*Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání*“ (2,14). Toto je teologický prazáklad veškeré misie církve v tomto světě. Jde v první řadě o misii Boží. Ano, když církev evangelizuje, ukazuje ke Kristu, pak je to především Boží intervence, Boží zásah do tohoto světa. Při vnějším pohledu je to samozřejmě církev, která je při misii vidět - její snaha, její plány, její svědectví. Podle Pavla je ovšem misie církve jen nástrojem svrchované misie, kterou koná mezi lidmi Bůh sám: „...*skrze nás šíří vůni svého poznání...*“ Je to Bůh, kdo šíří poznání o sobě samém. Církev je v tomto díle Božím spolupracovníkem, nástrojem, který je buďto použitelný, anebo žel někdy nepoužitelný.

Evangelium skrze nás

Církev, podle Pavla, šíří kolem sebe **vůni**. Jakou vůni? Tou vůní je „poznání“ živého Boha. Tím poznáním je nám „evangelium.“ Evangelium má v tomto světě šanci ne proto, že by bylo křiklavější než reklamy. Má v tomto světě šanci, protože do něj přináší něco, co v něm samo o sobě není. Evangelium ukazuje na vyšší hodnoty, které nelze přijmout jinak, než vírou v Krista.

Pavel užívá jednoho zvláštního obrazu. V římských dobách vojevůdci po vítězné bitvě vjížděli do svého města v triumfálním průvodu. V takovém průvodu římských generálů byli i rozhazovači vonného kadidla. Rozhazovali kolem sebe, mezi diváky, vonné koření, aby také oni mohli nasávat „vůni vítězství“, stát se tedy aspoň takto jeho účastníky. Kristus je pro nás vítězem nad hříchem a zlem, dárce nové naděje, a církev je jakoby vonným kořením, které Kristus kolem sebe rozhazuje, aby další a další mohli vůni jeho vítězství nasát. Ale podstatné při této slavné službě je to, že je to Bůh, který skrze nás chce šířit vůni Kristova vítězství.

Pokud tedy Pavel hledal způsobilost i pro svou misijní službu, pak si uvědomoval, že je to sice jeho úkol, ale sílu němu hledá v Bohu samém, v jeho moci a vedení: „*Ne že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je z Boha, který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě...*“ (3,5-6). Pavel ve své misijní službě spoléhá na Boží moc a působení. K tomu vede i nás.

A jak se to prakticky projeví, že ve svém misijním úkolu důvěřujeme Bohu?

Třeba v **odvaze nestydět se za svou víru**. Zvěst evangelia není u nás moc populární. Mnozí se jí smějí a smějí se i nám. S tím je třeba počítat. Ale věříme-li, že Bůh chce působit, odvažme se ve svém okolí přiznat, že jsme křesťané – už z pouhého přiznání se mohou vzejít zajímavé rozhovory: proč věříme atd.

Naše víra v Boží přítomnost se dále může projevit třeba tím, že se **nenecháme znechutit** nepřijemnou reakcí. Když se nám někdo vysměje, že věříme v Boha, může nás to zablokovat, takže si řekneme: „Už o tom raději nikomu nebudu říkat.“ Bereme si to příliš osobně.

Víra v Boží přítomnost se může projevit třeba také tím, že **nebudeme lkát nad svými misijními neúspěchy**. Někdy můžeme propadnout malomyslnosti, že nikdo o víru nestojí. Deset lidí se nám třeba vysměje, dalších deset řekne „nemám zájem“, ale ten další nemusí. Během svého života můžeme k víře posloužit třeba jen jednomu člověku – ostatní odmítnou. Ale kvůli tomu jednomu to stálo zato. Potřebujeme pochopit v čem tkví náš úkol. Náš úkol není člověka přesvědčit, obrátit k Bohu. To může jen Bůh sám. Naším úkolem je vydat svědectví. To jestli člověk přijme nebo ne, to už není naše zodpovědnost. Neberme si větší krajíc, než nám Pán Bůh ukrojil.

Závěr

Církev, a tudíž i každý z nás, jsme postaveni do světa, ne abychom s ním splývali anebo se od něj sektářsky odtahovali, ale k tomu, abychom byli svědectvím o živém Vítězi – Kristu. Má to být svědectví naléhavé, neboť se v něm rozhodují otázky života a smrti. Ale nesmí při tom jít o nějaký násilný nábor do církve či psychologickou masáž, o ideologii, kterou bychom lidi bili po hlavě. Jde spíše o pozvání: „I ty smíš vejít.“

Jistěže každý z nás nebude apoštolem Pavlem, který naplnil evangeliem mnohá místa světa. Ale přece to poslání: být vůní, podle které lidé poznají Boha, je nám dáno všem. Někdy ovšem vydáváme svému okolí jen nevýrazné, sotva znatelné aroma, a někdy je náš příklad světu dokonce zápachem, když naše jednání odporujeme tomu co vyznáváme.

Přemýšlejme proto nově o tom, jak věrohodně žijeme s Kristem, aby i naše slova byla věrohodná.

AMEN

3.6.07 M. Žemlička